

Háy János Tiszatáj-díjas

A Tiszatáj folyóirat szerkesztősége, egyetértésben a lap fenntartásáért felelős kuratóriummal, a Tiszatáj-díjat 2016-ban Háy János írónak adományozta. A szerkesztőség 1992 óta, néhány alkalmat kihagyva, évente választ díjazottat a folyóirathoz kapcsolódó szerzők köréből. A korábbi évek díjazottjai között találjuk többek között Ágh Istvánt, Baka Istvánt, Grendel Lajost, Kovács András Ferencet, Sütő Andrást, Tandori Dezsőt, Térey Jánost, Tornai Józsefet, Juhász Ferencet, vagy a tavaly kitüntetett Kiss Anna költőt.

Háy János négy évtizede keletkező életműve a jelentős ellenpélda erejével bizonyítja, hogy – a magyar irodalmi intézményrendszer ismert nehezítése, olykori ellenzése dacára – lehetséges egy szerző számára több irodalmi műnemben is emlékezetes módon megnyilvánulni. Háy kezdetben vegyes műfajúnak mondható, a sohasemvolt magyar pop-irodalmat egyszerre megidéző és teremtő szövegei egy olyan jellegzetes különvilág – a később *Háyland*nak elkeresztelt írói földnyelv – megszületéséről tanúskodtak, melyet inkább az árnyalt figyelem és nyitottság óhajtása, semmint irodalomtörténeti és -elméleti megfontolásoknak való megfelelés igénye jellemzett. *Gyalog megyek hozzád a sétálóúton* – ígéri és hirdeti meg a szerző mindjárt első könyve címével, s ezzel a műveire a későbbiekben is jellemzőnek bizonyuló szelíd elmentmondást, a művészi együttmenetelést elutasító „különút”-keresés vágyát írja elő saját maga számára követendő ars-poetica-ként. És Háy, írói érdeklődése és tapasztalata fokozatos bővülésével, az általa érzékelt világ mind újabb – történelmi, szociológiai, lélektani, mitikus – rétegeinek meghódítása után még mindig „gyalog jön”, hozzánk, olvasóihoz, a képzeletbeli, immáron életműnyi hosszúságúvá változott „sétaúton”. A *szív gyönyörűségének* titkát kutató török kori *Dzsigerdilen* kvázi-krónikására és az újabb pályaszakasz demográfiai ihletődésű elbeszélőjére, az irodalmi családtörténet újra hitelesítőjére ugyanaz az elmélyültség és elidőző hajlam, egyszersmind közvetlenség és éberség jellemző, mely a jó sétáló tudománya és megkülönböztető jegye minden gyorsulást és versenyt előír – művészi, emberi – javaslattal szemben. Ennek az elbeszélőnek, Háy bármikor felismerhető hanggal megáldott narrátorának köszönhetjük többek között *A gyerek*, *az Egymáshoz tartozók*, *A mélygarázs* vagy a *Napra jutni* címmel megjelent, az ún. valósággal mindenkor termékeny kölcsönhatásba lépő prózai alkotásokat. És mintha csak e *Hozott lelkek* némelyikének, a művészileg dokumentált jelenkor válogatott tanúinak ácsolna színpadot a drámaíró Háy János, mikor a *Gézagyerek*, a *Heraner Ferike faterja*, a *Nehéz* vagy a *halottember* mondatait fabrikálja. A Tiszatáj-díj, mely ezt a sokszínű és időről-időre a Tiszatáj folyóirat oldalain is megmutakozó alkotói pályát ismeri el, egyben támogatás kíván lenni a további, várhatóan a hosszútáv előnyeit és kihívásait magába foglaló és újabb világok feltárására, további művek megírására hívogató (sétáló)úton.

A Tiszatáj folyóirat szerkesztősége és a Tiszatáj Alapítvány Kuratóriumának elnöke – a Tiszatáj-díj házhoz jön címszóval – személyesen viszi el és adja át a díjat a kitüntetettnek. Idei díjazottunkat december 2-án kerestük fel otthonában.

